

UMORJENEC

BOŽO VODUŠEK

*Z motnega neba se glasni vrani
spuščajo negibnemu nad glavo;
kdo vam je pokazal, vrani, pravo
sled na tej začarani poljani?*

*Črni ptiči vidijo krvavo
pego, strjeno na srčni strani;
slišali so strel, ko so neznani
rablji plen pobili v rosno travo.*

*Ptiči, mrtvec kliče vas k obedu;
brž oči izključite, ki rotijo,
in srce, otrplo v smrtnem strahu;*

*ko boste vzleteli, ob pogledu
vaših rdečih kljunov naj v preplahu
rabljem se kolena zašibijo!*

TIHOŽITJE

BOŽO VODUŠEK

*Z višine pada skozi mlečna stekla
tihotna luč na mizo, vrč, stojalo,
podobe, knjige, rože, in obstalo
starinsko uro, ki se je iztekla.*

*Napol odgrnjeno je zagrinjalo
v ozadju sobe, kot ga je pustila
neznana stanovalka, ko stopila
je v jutru s postelje pred ogledalo.*

*In rožna halja, ki se je povlekla
po tleh, se zdi, kot bi ta hip zdrknila
ji z ram, ko jo je izzivalno slekla;*

*čajti še zdaj šumi drhteča svila,
in vidiš beli blesk, ki sramežljiva
gladina ogledala ga prikriva.*